TELEcronica

PANDALIILE

Un duh al răului — ca să nu învinuiesc pe nimeni — plutește peste mica și trista noastră obște, a fanaticilor întru hochei : cu o conștiinciozitate sadică ni se înfățișează înfrîngerile tot mai grele de la Ljubljana și, ca paharul să fie plin, ni se dau tocmai reprizele cele mai amare, finalurile în care „scorurile iau proporții" sau se definitivează nenorocit. Nu ni se dă nici cea mai umilă satisfacție. Vedem cu ochi îndurerați tocmai minutele în care „echipa cade" și băieții sînt palizi ca moartea. Filmările sînt bune. Prea bune — aș spune, adică amărăciunea e adusă prea aproape, jocul incoerent, fără vlagă, e mai limpede ca bună ziua — în cinci zile de telerecording n-am condus o dată și te apucă pandaliile. Diamantopol nu e un nume de acuzat, vorbește mult ca de obicei, dar ce ar avea de spus ? Ochiul său vede bine hochei prin valul de vorbe, acuratețea tehnică e, totuși, vizibilă, și mai ales, sinceritatea durerii. N-avem de ce-l invidia. Grainicul e la fel de nefericit ca noi, și n-o ascunde. „Sîntem primii în clasamentul fair-play-ului — mai bine eram primii în alt clasament..." oftează omul, și cine ar avea ipocrizia să-l „corecteze" ? Eu — nu. Hocheiul nu e numai cel mai frumos sport din lume, cel care a aliat simplitatea logicii cu dinamismul ei — dar și cel mai rău, cel mai afurisit : nicăieri (poate cu excepția rugbyului) nu ți se arată mai clar că viciul fair-play-ului (căci orice virtute are viciile ei) e să se confunde cu fraiereala și să devină un alibi pentru slăbiciune și neputință. Grija fair-play-ului trebuie s-o aibă doar cei puternici și siguri pe crosă. Pentru cei slabi și nevolnici — fair-play-ul e un pansament pe răni și contuzii. Florescu ne face semn amical cu mîna și aparatul coboară pe piciorul său, rupt. În acest timp, pe gheață, căutăm pasa subtilă, fenta felină și un bodicek perfect îl aruncă pe Szabo Geza în mantinelă. Iar lui Diamantopol — la 10—2 pentru R. D. Germană — îi scapă fraze halucinante : „n-avem ce face... ne putem uita liniștiți, știam că pierdem meciul..." Îi înțeleg și sarcasmul, și agasarea, și „realismul". Și mă apucă pandaliile tocmai fiindcă îl înțeleg. Dar cum să stai liniștit, cînd vine 11—2 ? Nimic nu e mai lugubru în sport decît înfrîngerea acceptată dinainte cu logică, realism și calm.

Nu vreau să fac nici „teorie", cu atît mai puțin „dramă". Nu se încheie lumea la Ljubljana (a început „Cerbul de aur" la Brașov, Topescu a transmis foarte bine Colorado Springs, ajutat și de un ampex care transforma pînă și „căderile" în miracol). Poate cîștigăm Cerbul de aur, poate scăpăm de retrogradare, la Ljubljana, poate cîștigăm grupa C la anu', în țară, mai rău ce ni se poate întîmpla ? Dar nu-mi cereți nici o telecronică profesională și rece. Asta — nu. Am prins debutul lui Varga și al celor doi Szabo, pe vremea cînd mă bărbieream o dată pe săptămînă ; eram un student sărac, fără un chior în buzunar cînd urlam „haide, șobolanii !"... Am trăit zile grele și mă duceam la patinoar, singur în tribună, pe zloată și vifor, ca să amăgesc durerea cu un șut de la treime al lui Varga. Îi văd acum și-mi dau seama că am îmbătrînit o dată cu ei. Și atunci de unde să scot o telecronică liniștită și „de sus" ?

BELPHEGOR

jucătorul nr. 13

Sînt un vechi și, deci, statornic înamorat de sport. L-am descoperit în anii tinereții, cu multă vreme în urmă, i-am cunoscut din plin bucuriile și amărăciunile, dar i-am rămas prieten devotat, învățînd azi pe cei tineri să prețuiască apropierea de exercițiul fizic, de întrecerea sportivă. Pentru mine sportul înseamnă însă, înainte de orice, handbalul, jocul acesta dinamic, iute, în care minuirea mingii pretinde finețe și forță, pe care golul și poarta îl apropie de fotbal și, în sfîrșit, care ne-a adus atîtea clipe de intense bucurii competiționale.

Acestui sport îi voi închina colțul de pagină pe care ziarul îl oferă prin mine, ca al 13-lea jucător, de fapt tuturor iubitorilor handbalului. Va fi, așa intenționez ca jucător de „rezervă", un colț al discuțiilor, al șuetelor dacă vreți, despre handbal, care, spre deosebire de alte sporturi, nu are o stringentă nevoie de soluții salvatoare, de idei și sfaturi savante sau de o permanentă impulsionare prin ascuțișul criticii. Lucrurile, în acest sport — de ce să n-o spunem deschis ? — merg bine. Ceea ce se cere — cred eu — este ca prin discuții sincere, prietenești să ne apropiem mai mult unii de alții, să ne împărtășim și să ne verificăm părerile, convingerile, hotărîrile.

Astăzi, în primul meu comentariu, vreau să discut despre valoare. Și iată de ce. Asistam, mai zilele trecute la un turneu de handbal. La un moment dat, unul din antrenori, care îmi vorbise înainte foarte entuziasmat de echipa lui, mi-a spus : „Păcat, echipa n-a jucat astăzi la valoarea ei, s-o fi văzut în etapa trecută".

M-am gîndit după aceea : există o valoare certă sau previzibilă în toate sporturile ? În atletism, timpul, înălțimea sau distanța, atinse în repetate rînduri la antrenamente de către un sportiv, ca și punctajul la tir, greutatea ridicată la un halterofil, timpul la canotaj sau patinaj viteză etc, etc, exceptînd accidentele, pot să ne dea un pronostic asupra rezultatului din concursul viitor. Condițiile tehnice sau climaterice nefavorabile fac să nu se realizeze totdeauna performanțele scontate, dar clasamentele, prin comparația cifrelor realizate anterior, dau aceeași ordine între participanți. Mai sînt cazuri cînd unii sportivi fără experiență sau prea emotivi se crispează în fața unui concurs sau concurent renumit și obțin un rezultat sub cele normale. Dar atunci știm precis cauza.

În alte sporturi, cum ar fi jocurile sportive, boxul, luptele, tenisul, situația se prezintă altfel. Lupta nu se mai duce cu timpul sau spațiul care sînt constante, ci cu un adversar direct foarte inconstant.

Disputa are în acest caz două sensuri : ataci și te aperi. În fața unui adversar mai modest, care se lasă păcălit ușor, îți impui jocul și echipa „merge", jucătorii zburdă, iar combinațiile se realizează ca la carte. În schimb, cînd adversarul știe și poate să te contracareze și își impune el tactica și combinațiile care îi convin, echipa „nu mai merge", iar jucătorii se zbat disperați și neinspirați.

De aici se naște o falsă iluzie asupra valorii unor echipe sau sportivi. Într-adevăr, între un meci și altul ai impresia că nu mai ai în față aceiași sportivi sau echipe. Realitatea este că ei sînt aceiași din toate punctele de vedere, dar posibilitățile lor față de cele ale adversarilor îi pun într-o postură nouă.

Dacă așa cum mă exprim nu este totuși prea clar, să presupunem că ne aflăm înaintea adoptării, ca sistem de măsurare, a metrului și ne comparăm înălțimea noastră cu a celor din jur. Atunci putem fi, pe rînd, un Guliver cînd „În țara uriașilor" cînd „În țara piticilor".

De ce cred că este bine să insistăm pentru lămurirea acestei confuzii și să arătăm realitatea ? Deoarece, aprecieri ca : „echipa nu a fost la valoarea ei", dă sportivilor iluzia că au alte valențe și momentan — din cauze obiective — nu le-au putut arăta. O asemenea concluzie e gravă. Ea ne împiedică să vedem just cauzele unei înfrîngeri și să ne pregătim ca să ne realizăm într-adevăr valoarea. Considerînd înfrîngerea ca o rătăcire trecătoare sau ca o abatere surprinzătoare de la ceea ce credem că este media valorică a echipei vom rămîne mai departe în același stadiu.

Și atunci să spunem lucrurilor pe nume : ceea ce contează în definiția valorică a unei echipe este felul în care s-a comportat față de adversarul înfruntat într-un moment dat. Superioritatea, atunci cînd există, trebuie să se impună prin victorie !

D. POPESCU-COLIBAȘI

— E cel mai talentat dintre noi toți ! Nu-i vorbă, și muncește cel mai mult...
Desen de MATTY

ȘEDINȚA NU ȘI-A ATINS SCOPUL !

De curînd au avut loc lucrările ședinței plenare a comitetului federal al F.R. Natație, care a analizat activitatea internă și internațională din anul trecut. Spre deosebire de alte conferințe asemănătoare, de data aceasta biroul F.R.N. a dovedit o frumoasă preocupare, încercînd să asigure discuțiilor o bază cît mai largă. Pentru aceasta, fiecăruia dintre membrii comitetului federal i s-a oferit din timp materialul alcătuit din darea de seamă asupra activității din 1968 și planul de măsuri.

Cu toate acestea, ședința plenară a comitetului federal nu și-a atins, în mare măsură, scopul propus. Motivul ? Absențele surprinzătoare de la ședință ale reprezentanților unor centre (Reșița, Timișoara, Cluj, Tg. Mureș) importante ale natației noastre, ale unor specialiști (prof. I. Schuster, prof. P. Lovasz, prof. O. Mladin, dr. Gr. Pașca, I. Tothpal) de frunte în tnotul românesc. Era și firesc că în aceste condiții nivelul ședinței avea să fie mult mai scăzut, o serie întreagă de probleme găsindu-și rezolvarea doar în parte.

Am căutat să aflăm motivele absențelor citate mai sus. În majoritatea cazurilor au fost

invocate justificări de boală ; dr. Gr. Pașca a lipsit nemotivat, iar I. Tothpal nu a primit învoirea de a lipsi din serviciu (Clinica stomatologică nr. 2 Tg. Mureș). Unii dintre ei ne-au declarat că ar fi înștiințat din timp consiliile județene respective de educație fizică și sport, și acestea ar fi avut datoria să anunțe absența lor la federație (prof. Lovasz l-a anunțat pe tov. Gh. Teodorescu, I. Tothpal pe tov. Orban, iar prof. O. Mladin pe tov. Gh. Rusu, toți trei metodiști la consiliile respective). Cert este că nimeni nu a mișcat un deget, organul federal nu a fost încunoștiințat — eventual ședința putea fi amînată pentru o altă dată — lipsa de răspundere planînd cu prisosință asupra întregului caz. Căutînd să-l elucideze, biroul F.R.N. a întreprins o anchetă, primind chiar un prim răspuns de la tov. Gh. Rusu, metodist la C.J.E.F.S. Cluj, din care spicuim un pasaj : „Tov. O. Mladin nu s-a prezentat la ședință, deși a completat formele de plecare, spunînd că nu se simte bine... Tov. Gr. Pașca ar fi putut face deplasarea la București... Față de cele arătate mai sus, C.J.E.F.S. intenționează să ia măsurile ce se impun..."

Pe cînd și celelalte răspunsuri ? Lipsa de interes față de problemele majore ale natației noastre nu ar trebui să ne lase chiar atît de indiferenți... (a.v.)

In „Cupa 8 Martie"

Azi, sferturile de finală și semifinalele

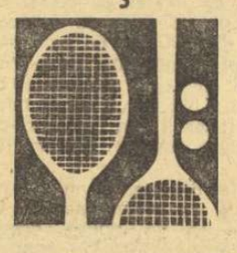

În sala Steaua a început concursul de tenis deschis senioarelor și junioarelor și dotat cu „Cupa 8 Martie". La categoria senioare, numărul concurentelor fiind redus, au fost incluse și cele mai talentate junioare. Partidele nu au pus probleme învingătoarelor. Singurele excepții au fost întîlnirile dintre Sanda Dron-Anca Florești 6—3, 4—6, 6—2 și Elena Cotuna — Virginia Ruzici 6—5, 6—4.

Alte rezultate : simplu senioare, turul I : Ecaterina Horșa — Adriana Călina 6—1, 6—4, Julieta Boboc — Mihaela Nosa 6—0, 6—1, Mariana Ciogolea — Atena Roic 6—0, 6—2, Aurelia Cîrnaru—Constanța Turea 7—5, 6—3 ; simplu junioare : Zoe Tudose — Florența Mihai 6—4, 6—1. Anca Florești eanu—Mihaela Dumitriu 6—1, 6—3, Virginia Ruzici—Ioana Bădin 6—4, 6—3, Elena Cotuna—Maria Hagiu 6—0, 6—0, Liliana Cobzuc—Elena Popescu 6—0, 6—1, Adriana Călina—Stela Code 6—0, 6—4 ; turul II : Zoe Tudose—Anca Florești eanu 6—2, 6—3. Elena Takacs—Liliana Cobzuc 6—3, 6—0.

Începînd de azi, de la ora 8,30, se vor disputa sferturile de finală și semifinalele, urmînd ca simbătă să se dispute finalele. (S.I.).

ADIE UN VÎNT ÎNNOITOR PE RINGURILE CRAIOVENE

(Urmare din pag. 1)

nul trecut Craiova a făcut o figură ștearsă în campionatul de juniori, fiind reprezentată doar de 3 pugiliști (aspect criticat, de altfel, și de ziarul nostru), în prezent cele 4 secții — C.F.R., I.R.A., Electroputere și Chimia — sînt înțesate de juniori. Galele amicale, cu spectatori, cu decizii (arbitrii oficiază gratuit), au readus speranțele în jurul ringurilor craiovene.

Pentru depistarea elementelor tinere, antrenorii și membrii comisiei județene au început să viziteze cu regularitate școlile. N-a fost ușor să convingă cadrele didactice pentru a-i lăsa pe elevi să vină la antrenament, dar pînă la urmă au reușit. Ne-am convins de această realizare cînd oficiindu-se cîntarul boxerilor pentru o gală amicală, în sala Electroputere erau prezenți cel puțin 40 de juniori ! S-au înființat centre de tineret la grupurile școlare Electroputere, Energetic, la Combinatul Chimic Îșalnița ; au fost descoperiți și cîțiva pugiliști talentați : Ion Ruicu, 16 ani, 91 kg, campion al școlilor profesionale la categoria grea, ediția 1968, Boborel Franzini, Constantin Morega, Dumitru Constantin, Victor Manea, Ionel Cîobanu ș.a. Toate acestea ne fac să credem că pe ringurile Craiovei a început să adie un vînt înnoitor.

BAZA MATERIALĂ, ETERNA POVESTE

Avîntul cu care s-a pornit la redresarea boxului craiovean era la un moment dat să sucombe. Noi mergem în școli, au spus antrenorii, ducem muncă de convingere cu cadrele didactice și cu elevii, facem selecții, dar unde să-i pregătim pe tineri ?

Iată, într-adevăr, o situație care a produs multă bătaie de cap. În 1968 rămăsese o singură sală de antrenament. Cea a clubului Electroputere. După investigații care au durat cîteva luni, cu sprijinul organelor sindicale și a unor instituții, au fost găsite cîteva soluții. De pildă, la asociația C.F.R.—Depou (unde activează tînărul antrenor Matei Godeanu) este în curs de amenajare o sală de 8×3 m, prevăzută cu încălzire centrală, vestiare și dușuri. Ea prezintă însă inconvenientul că pardoseala este din beton. „Este o situație de moment, ne-a asigurat Petre Pripas, maistru principal în Depou și președintele secției de box. În două luni de zile vom monta parchetul, spalierele, toată aparatura necesară antrenamentului".

Am vizitat și sala de antrenament a Grupului școlar Energetic. Nu este o sală de box și, cu toată bunăvoința tovarășei directoare Valentina Kalas, aci nu pot fi montate aparate specifice. Sacul cu nisip este atîrnat de... paralele. Ring nu există. Tot o improvizație poate fi considerată și sala Combinatului Chimic (instructor Ion Hău) unde un singur sac cu nisip nu poate satisface cerințele. „Am încercat, ne spunea I. Hău, să ne pregătim alături, în sala școlii de Petrol-Chimie, dar direcțiunea n-a fost de acord". La I.R.A., antrenamentele conduse de Petre Deca se desfășoară în sala de ședințe, iar cînd aceasta este ocupată, în cantină. Aci, firește, nu poate fi montat nici un aparat. Singura sală corespunzătoare este cea a clubului Electroputere, condusă de antrenorul Gh. Duduleanu.

★

Așadar, deși situația bazei materiale se prezintă mai bine decît acum 1—2 ani, totuși cu improvizații de genul celor relatate mai sus nu pot fi așteptate cine știe ce salturi calitative. Nu rămîne decît ca antrenorii și boxerii să se pregătească cu elan în activitatea în care s-au angajat, pentru relansarea sportului lor preferat. Iar diriguitorii boxului să realizeze, pas cu pas, dotarea actualelor săli cu inventarul corespunzător. Convingerea noastră este că organele sportive și sindicale din Craiova doresc în mod sincer să dea boxului ceea ce i se cuvine.

Un antrenor făcut K. O.!

Analizînd comportarea antrenorilor Nicolae Buză și Adrian Teodorescu care, în timpul unui antrenament, s-au bătut în fața elevilor lor (primul fiind făcut k.o. !), conducerea secției de box a clubului Farul Constanța i-a retrogradat cu o categorie — pe timp de 3 luni — dîndu-le, în același timp, un ultim avertisment înainte de desfacerea contractului de muncă.

C. POPA-coresp. principal

Dar, de fapt...

Există uneori tendința de a citi legile și decretele ca pe niște caligrame. Unele devin astfel LEGI și sînt interpretate ca atare, altele se transformă în legi și se pierd printre rînduri.

Există uneori tendința de a socoti LEGI numai acele reguli, norme, prevederi, articole, paragrafe, din diversele Coduri și Hotăriri, care indică și sancționarea la care ar conduce încălcarea lor, legilor acordîndu-li-se cel mult importanța pe care ar avea-o sfaturile părinteștl.

Există tendința, deci, de a împărți legile în MAXI—LEGI și mini-legi, tendințe de a stabili ierarhii juridice acolo unde nu există și de a proceda în consecință.

Și printre mini-legi e deseori trecută LEGEA CU PRIVIRE LA DEZVOLTAREA ACTIVITĂȚII DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT (din 19.XII. 1967).

Din păcate LEGEA de mai sus e atît de limpede (ca și H.C.M. nr. 625 din 27.II.1968 art. 12) încît n-o poți „interpreta", n-o poți „amenda", n-o poți transforma într-un sfat.

Nu poți decît s-o eludezi cu totul, să te faci că nu știi de existența ei.

Dar legile rămîn în vigoare chiar dacă ne prefacem că nu le cunoaștem sau chiar dacă nu le cunoaștem cu adevărat. Ele sînt, cum s-ar spune, niște realități obiective.

Și cu toate acestea LEGEA în cauză încă nu și-a dovedit eficiența și bazele sportive care dispar fără „asigurarea construirii unei alte baze sportive în locul celei supuse desființării" o dovedesc.

Din luna ianuarie a anului 1967 și pînă azi au sucombat astfel diverse terenuri de volei, baschet, terenuri de handbal și — de ce n-am spune-o ? — chiar blinde și neajutorate popicării. Ele au fost înghițite de spațiile industriale, de noile locuințe — astfel că în pereții multor uzine și în planșeele multor creșe e zidită o fărîmă din elanul sportiv al urbei.

Din păcate LEGEA mai sus citată îi obliga (și-i obligă) pe respectivii beneficiari să prevadă fondurile necesare unei baze sportive noi în locul celei dezafectate.

Din păcate LEGEA obliga (și obligă) secțiile de arhitectură și sistematizare a consiliilor populare să nu-și dea avizul în cazul în care prevederile ei sînt încălcate.

Din păcate LEGEA stipula (și stipulează) că în aceste cazuri e strict necesară aprobarea C.N.E.F.S. „orice modificare a destinației bazelor sportive neputîndu-se face decît cu acordul său".

Dar LEGEA era — și încă mai este — pentru unii o minilege, iar rîndurile de față nu urmăresc să-i întărească eficiența scrîind-o cu majuscule.

Rîndurile de față tind să pună în discuție tendința periculoasă de a împărți legile în „mari" (care prevăd sancțiuni penale) și „mici" (care nu prevăd), în legi „de respectat" și legi „de eludat" (ca acelea în legătură cu sportul) — și în acest sens vom reveni cu exemple — pentru că, pare-se — nimeni nu se simte vinovat dacă, în afara oricărei argumentații, nu e arătat cu degetul.

Camil BACIU

Pregătirea viitoarelor succese ale activității sportive de masă

(Urmare din pag. 1)

este educația fizică. Iată, deci, temeiurile care au determinat inițierea acestui curs.

● Acțiunea pare foarte interesantă și despre eficiența ei, pe care ne îngăduim s-o anticipăm, ne propunem să revenim. Am dori deocamdată să ne dați unele precizări în privința selecției cursanților. Fiindcă ar fi fost o imposibilitate ca la o asemenea acțiune, deosebit de utilă, să fie invitații toți reprezentanții cluburilor sau ai marilor asociații sportive...

— Noi am inițiat acest curs, acum la prima lui ediție, cu un număr de 100 de președinți, vicepreședinți sau secretari de organizații sportive sindicale, reprezentînd principalele cluburi sau asociații sportive din Capitală și din țară : Metalul „23 August", Electroputere Craiova, Steagul roșu Brașov, C.S.M. Reșița, Progresul Brăila, U. T. Arad, C.F.R. Timișoara, Clujeana, Portul Constanța, Comerțul Bihor, Textila Buhuși, Metalurgistul Cugir, Confecția Botoșani, Olimpia Oradea, Oltul Sf. Gheorghe ș.a.m.d. După cum vedeți, am urmărit să existe și o reprezentare geografică foarte largă.

● Orientarea pe care i-ați dat-o vizează, desigur, o pluritate de probleme — de organizare, de metodică, de muncă practică. Despre aceste aspecte, am solicita cîteva detalii.

— Precizarea se impunea. Noi dorim să dăm cursului un caracter cît mai legat de activitatea pe care urmează s-o desfășoare cursanții odată înapoiați la locurile lor de muncă.

În acest sens, programa cursului prevede o serie de prelegeri legate de necesitatea înțelegerii exercițiului fizic ca mijloc de recreare a oamenilor muncii și în care turismul de masă, larg accesibil tuturor vîrstelor, să aibă o pondere deosebită. Apoi, vor fi precizate formele și mijloacele de practicare a exercițiului fizic. Vom prezenta, după aceea, cursanților un bogat material privind organizarea competițiilor sportive, cu accent pe întocmirea calendarului, pe planificarea unor obiective obligatorii în activitatea antrenorilor. Nu va lipsi de la acest curs nici precizarea rolului și sarcinilor secției pe ramură de sport, în ideea ca aceasta să reprezinte un organism viabil, să fie o unitate cu activitate multilaterală și, implicit, rodnică. Considerăm, de asemenea, că se impunea în tematică și un material cu referire la bazele fiziologice ale activității sportive, în lumina ultimelor cercetări de specialitate.

În același timp, în dorința de a ancora cursanții cît mai temeinic în realitățile vieții noastre politice și sociale, au fost prevăzute expuneri și pe teme ca, de pildă, „P.C.R., forța politică conducătoare a întregii noastre societăți", „Principiile politicii externe a statului nostru", „Rolul și sarcinile sindicatelor în etapa actuală", „Rolul organizațiilor U.T.C. din instituții și întreprinderi în sprijinirea activității sportive" etc.

● Profitînd de faptul că sînt prezenți la un asemenea curs activiști care reprezintă sectoare economice de o mare diversitate, v-ați gîndit cumva și la un eventual schimb de experiență în domeniul atît de complex al activității sportive ?

— Firește că nu am ignorat un asemenea aspect, esențial, care vizează latura practică a muncii sportive. De aceea am fixat cîteva dezbateri în care participanții vor aborda cîte o temă. Spre exemplu, „Preocuparea consiliilor cluburilor și asociațiilor sportive pentru îndrumarea și activizarea secțiilor pe ramură de sport". Sau : „Cum trebuie întocmit calendarul sportiv și planul de muncă". Cursanții vor purta discuții între ei, vor arăta cum au procedat în cadrul clubului sau asociației sportive pe care o reprezintă, după care vom trage concluziile cuvenite. De mare folos va fi, sperăm, și dezbaterea avînd drept temă : „Activitatea pe anul 1968 din domeniul turismului în municipiul București". Aceasta, ca un material-îndreptar.

★

În încheierea interviului, tovarășul Ioan Necșoiu și-a exprimat convingerea că acest curs central, ca și celelalte cursuri județene, vor contribui la succesul numeroaselor acțiuni sportive de masă ce vor fi organizate de U.G.S.R. în anul 1969 și dintre care amintim : „Crosul tineretului" (în colaborare cu C.C. al U.T.C.), „Cupa eliberării" la box juniori și seniori, Cursa de mare fond pe Dunăre, „Cupa U.G.S.R." la atletism, popice și oină, ca și alte acțiuni tradiționale la nivelul județelor, iar pe ramură de producție, „Cupa ceferistului", „Cupa minerului", „Cupa petrolistului" etc.

Pentru succesul net al acestor acțiuni, care la etapa de masă vor angrena zeci și chiar sute de mii de participanți, va fi necesară o colaborare deplină între organizațiile sindicale, cele sportive și de tineret, care să ateste nu numai pasiunea clocotitoare a oamenilor muncii pentru exercițiul fizic și sport, ci, în același timp, să dovedească maturitatea, experiența bogată, capacitatea organizatorică a activiștilor care muncesc în acest important domeniu.

STIMAȚI CUMPĂRĂTORI

Magazinul **VULTURUL DE MARE**

din str. Bărăției nr. 31 anunță că în mod temporar, din cauza lucrărilor de amenajare, raionul de tricotaje pentru femei funcționează în str. Bărăției nr. 33, iar raionul de încălțăminte pentru femei în str. Șelari nr. 14

REȚINEȚI

La unitățile Bărăției nr. 33 și Șelari nr. 14 vă stă la dispoziție un bogat și variat sortiment de tricotaje și încălțăminte pentru femei

De ZIUA INTERNAȚIONALĂ A FEMEII cofetăriile :
UNIVERSITATE — bd. Republicii nr. 6
OPERETA — piața Splaiului nr. 3—5
SUD — magistrala Nord-Sud colț cu bd. Mărășești
IRIS — șos. Mihai Bravu nr. 119—121
DOINA — șos. Ștefan cel Mare nr. 39 colț cu str. Lizeanu
VICTORIA — calea Victoriei nr. 14, care prin telefon 14.96.31 primește și comenzi cu livrare la domiciliu
LIPSCANI — str. Lipscani nr. 81, care dispune în permanență de sortimente de prăjituri mici.
Organizează în zilele de 8—9 martie expoziții cu vînzare de : torturi, prăjituri, specialități, bomboane fine de ciocolată, fursecuri, pișcoturi și pachete cu cadouri.
Oferiți cadoul dv. însoțit de un produs de cofetărie !

T.L.C.R NR. 2